

РЕШЕНИЕ

№ 3628

гр. София, 12.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав, в публично заседание на 19.10.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Марияна Къскатийска, като разгледа дело номер **5949** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 10, ал. 7 Закона за семейните помощи за деца /ЗСПД/.

Образувано е по жалба на Д. К. М. срещу заповед № 2253/07.07.2010г. на директора на Д. “С. подпомагане” – М.. Със заповедта на Д. А. Г., в качеството му на попечител, е отказана месечна помощ за едно дете - Д. К. М., потвърдена с решение № РД 01-310/27.07.2010 г. на директора на Регионална Д. за С. подпомагане – С. град.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на обжалвания акт. Жалбоподателят посочва, че през учебната 2010/ 2011 година ще бъде ученик в 12-ти клас, видно от приложеното към жалбата удостоверение, издадено от гимназия „Н. Й. Вапцаров”. Счита, че след като е навършил пълнолетие дядо му Д. Г. няма право да е негов попечител, но той като пълнолетен има право да получава лично месечна помощ по чл. 7 от Закона за семейните помощи за деца. Посочва, че към настоящия момент продължава да живее в жилището на дядо си, заедно с брат си, тъй като и двамата им родители са лишени от родителски права. Исква се оспореният акт да бъде отменен. В съдебното производство жалбоподателят се представлява от адв. Тихчева, която поддържа жалбата и излага подробни съображения за незаконосъобразност на заповедта.

Ответната страна – директорът на Д. “С. подпомагане” – М., чрез адв. Я оспорва жалбата като неоснователна и моли съдът да потвърди оспорената заповед.

Заинтересованата страна - Д. А. Г., в качеството му на адресат на оспорената заповед, действащ като попечител на жалбоподателя Д. М. до навършването на

пълнолетие, изразява становище за незаконосъобразност на заповедта и иска помощта по ЗСПД да продължи да се изплаща на внука му.

Административен съд С.- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото е приложена молба – декларация № 2253/02.06.2010г. за получаване на месечни помощи за дете до завършване на средно образование, но не повече от 20-годишна възраст от Д. А. Г. за детето Д. К. М., ЕГН *.

Видно от приложено по делото удостоверение от 27.04.2009 г., издадено от кмета на Район М. – Столична община, Д. А. Г. е назначен за попечител на Д. К. М., за срок до 30.12.2009 г.

По делото е приложено удостоверение изх. № 411/19.07.2010г. от Професионална гимназия по механоелетротехника «Н. Й. Вапцаров» С., от което е видно че Д. К. М. е бил редовен ученик в 11 клас за учебната 2009/ 2010 г., а през учебната 2010/2011 год. ще ученик в 12-ти клас.

С декларация от 02.06.2010 г. Д. Г. е декларирал, че внукът му Д. М. продължава да живее в семейството му и след навършване на пълнолетие.

С оспорената в настоящото производство заповед № 2253/07.07.2010г. на директора на Д. «С. подпомагане» – М. на Д. А. Г., в качеството му на попечител, е отказана месечна помощ за едно дете – Д. К. М.. Административният орган е приел, че не са налице условията на чл. 22, ал. 3 от ППЗСПД – когато родителите са лишени от родителски права, помощите се получават от настойника или попечителя. Посочено е, че попечителството на Д. Г. е със срок до 30.12.2009 г. – до навършване на пълнолетие на внука му. Органът се е позовал на указателно писмо на АСП изх. № 240/13.10 от 29.06.2010 г. Видно от това писмо, приложено по делото с преписката, главният Д. на Агенцията за С. подпомагане /АСП/ по повод на постъпило запитване на директора на РД «С. подпомагане» С., е посочил, че в ЗСП и ППЗСПД не е предвидена разпоредба, която изрично да указва получаване на месечната помощ по чл. 7 от ЗСПД от попечителя след изтичане на срока на попечителството за навършило пълнолетие дете, поради което няма правно основание за отпускане на такава помощ.

Процесната заповед е обжалвана от Д. М. по административен ред. С решение № РД 01-310/27.07.2010 г. на директора на Регионална Д. за С. подпомагане /РДСП/ – С. град жалбата е отхвърлена като неоснователна и заповед 2253/07.07.2010г. е потвърдена.

По делото са приети доказателствата, представени от жалбоподателя в хода на съдебното производство. Със съдебно решение от 09.12.1999 г., постановено от С районен съд, ГК, 24 състав, по гр.д. 3541/1999 г. А М е лишена от родителски права по отношение на децата и Д. и И Маламови. С решение от 05.07.2001 г., постановено от С районен съд, ГК, 33 състав, по гр.д. 4951/2000 г. К М е лишен от родителски права по отношение на децата му Д. и И Маламови. Приети са и доказателствата представени с административната преписка.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Решение № РД 01-310/27.07.2010 г. на директора на РДСП е връчено на жалбоподателя на 29.07.2010 г. – видно от приложената по делото обратна разписка. Жалбата по съдебен ред е подадена с вх. № 15727/09.08.2010 г. по описа на АССГ, т.е. постъпила е в срока по чл. 149, ал. 1 АПК вр. чл. 10, ал. 7 ЗСПД. Жалбата е подадена от лице с правен интерес – Д. К. М., навършил пълнолетие, чийто права и законни интереси са

засегнати от административния акт по смисъла на чл. 153, ал. 1 АПК и чл. 9 от ППЗСПД и е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед № 2253/07.07.2010г. е издадена от компетентен административен орган – директора на Д. “С. подпомагане” - М. и в предвидената от закона форма – чл. 10, ал. 4 ЗСПД. Не са налице нарушения на административно-производствените правила, които да обосновават отмяна на акта.

С оспорената в настоящото производство заповед е отказано отпускане на семейна помощ за едно дете, предвидена в чл. 7, ал. 1 ЗСПД. С разпоредбата на чл. 7, ал. 1 ЗСПД са предвидени кумулативно предпоставките за отпускане на семейни помощи за деца на семействата, чийто доход на член от семейството е по-нисък или равен на дохода по чл. 4 от същия закон, както следва: 1. детето не е настанено за отглеждане на пълна държавна издръжка в специализирана институция за деца; 2. детето до завършване на средно образование, но не повече от 20-годишна възраст, редовно посещава училище, освен ако това е невъзможно поради здравословното му състояние; 3. живее постоянно в страната.

В разглеждания случай, от доказателствата по делото се установява, че и двамата родители на детето, за което е отказано отпускане на помощта по чл. 7, ал. 1, т. 2 от ЗСПД, са лишени от родителски права и за негов попечител е назначен дядото Д. Г. до навършване пълнолетие от детето – 30.12.2010 г. Съгласно чл. 9, ал. 3 от ЗСПД при невъзможност на майката (осиновителя/осиновителката) да получава помощите, те се предоставят в пари и/или под формата на социални инвестиции на законния представител или попечител на детето. По делото е безспорно установено, че жалбоподателят М. на 30.12.2009 г. е навършил пълнолетие, като считано от тази дата е прекратено и попечителството над него. Въз основа на тези обстоятелства, административният орган е приел, че за Д. М. не следва да се отпуска помощ по чл. 7, ал. 1 от ЗСПД, поради изтичане срока на попечителството на Д. А.. Настоящият съдебен състав, намира, че така обоснован оспореният акт противоречи на приложимите материално-правни разпоредби, поради следното:

Нормата на чл. 7, ал. 7 от ЗСПД изрично предвижда, че при условията на ал. 1, т. 1 и 3, ал. 2 и 3, след навършване на 18-годишна възраст месечните помощи се предоставят в пари и/или под формата на социални инвестиции, ако лицето продължава да учи и редовно посещава училище, до завършване на средно образование, но не по-късно от навършване на 20-годишна възраст. Съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 2 от ЗСПД при условията на ал. 1, т. 1 - 3 месечната помощ за деца, настанени за отглеждане в семейство на роднини, близки или в приемно семейство по реда от чл. 26 от Закона за закрила на детето, се предоставя в пари и/или под формата на социални инвестиции независимо от дохода на семейството. Месечната помощ по ал. 2 се предоставя в пари и/или под формата на социални инвестиции и след 18-годишна възраст до завършване на средно образование, но не по-късно от 20-годишна възраст, ако настанените продължават да живеят в семейството – чл. 7, ал. 3 ЗСПД. Цитираните правни норми изрично предвиждат отпускането на помощта по чл. 7, ал. 1 от ЗСПД и за лица, които са навършили пълнолетие, до завършване на средно образование, но не по-късно от

навършване на 20-годишна възраст, при наличие на условията по ал. 1, т. 1 и т. 3. От доказателствата по делото по безспорен начин се установява, че към датата на подаване на молбата декларация по чл. 17, ал. 1 от ППЗСПД Д. М. е отговарял на изискванията на чл. 7, ал. 1, т. 1- 3 от ЗСПД - не е бил настанен за отглеждане на пълна държавна издръжка в специализирана институция за деца, не е завършил средно образование и редовно посещава училище, живее постоянно в страната. Тези данни обосновават извода, че Д. М. е отговарял на всички нормативни изисквания за отпускане на месечна помощ за дете, до завършване на средното му образование.

В настоящия съдебен акт следва да се обсъди и въпросът, относно това кой има право да получава месечна помощ за лицето Д. М., след навършването на пълнолетие, който се явява и основния спорен въпрос по делото. Съгласно чл. 22, ал. 2 от ППЗСПД при развод на родителите помощите по чл. 7 ЗСПД за дете, *навършило пълнолетие*, но не повече от 20 години, ако продължава да учи, се предоставят в пари и/или под формата на социални инвестиции на родителя, при когото живее детето. В следваща ал. 3 от цитираната пр. норма е предвидено, че когато и двамата родители са неизвестни, починали или лишени от родителски права, помощите се получават от настойника или попечителя въз основа на подадена от него молба-декларация независимо от дохода му. Разглеждания случай попада именно в тази хипотеза – и двамата родители на Д. М. са лишени от родителски права. Видно от представените по делото доказателства – декларация от Д. Г., детето продължава да живее в семейството на дядо си и към настоящия момент, който до 30.12.2009 г. е бил и негов попечител. Сещевременно, чл. 17, ал. 8 от ППЗСПД предвижда, че месечните помощи за деца, настанени за отглеждане в семейство на роднини и близки или в приемно семейство по реда на чл. 26 от Закона за закрила на детето (ЗЗД), се предоставят в пари и/или под формата на социални инвестиции *и след прекратяване на настаняването поради навършване на пълнолетие от детето*, ако то продължава да живее в семейството, до завършване на средно образование, но не повече от 20-годишна възраст, което се удостоверява с декларация на лицата, при които е настанено детето. Цитираните по-горе правни норми обосновават извода, че и след навършване на пълнолетие на детето, до завършване на средно образование месечната помощ по чл. 7 от ЗСПД се получава от майката, при развод на родителите – от родителя, при който детето живее или в случаите на чл. 7, ал. 2 от семейството, при което лицето продължава да живее. Въпреки, че в ЗСПД и в Правлиника по прилагането му не е предвидена изрична разпоредба, която да урежда случаите на получаване на семейна помощ за лице, навършило пълнолетие, чиито родители са лишени от родителски права, то по аналогия следва да се приложи разпоредбата на чл. 17, ал. 8 от ППЗСПД, в която законодателят изрично е допуснал макар и след прекратяване на настаняването по реда на чл. 26 от Закона за закрила на детето поради навършване на пълнолетие от детето, месечната помощ да се предоставя на семейството. Такъв е и настоящият случай, попечителството е прекратено поради навършване на пълнолетие на Д. М., но същия продължава да живее в семейството на попечителя - дядото Д. Г.. Възприемането на противно становище, което е застъпено от административния орган, би довело до неправомерно лишаване от предвидена по специалния закон помощ за семейства, които отглеждат деца до завършване на средното им образование. Така постановеният отказ, обоснован с липсата на разпоредба, която изрично да указва получаване на месечната помощ по чл. 7 от ЗСПД от попечителя след изтичане на срока на попечителството, води и до дискриминационно отношение към детето, чийто родители са лишени от родителски

права и по отношение, на което не е изпълнена процедурата по реда на чл. 26 от Закона за закрила на детето, като лишава него и семейството, което полага грижи за отглеждането му, от предвидената със закон месечна помощ, за получаването на която са изпълнени всички изисквания на специалния закон. След като законодателят е предвидил изричната възможност тази помощ да се предоставя и след прекратяване на настаняването по чл. 26 от ЗЗДет., то не е налице пречка, нормата да се приложи по аналогия и в случаите на прекратено попечителство, поради навършване на пълнолетие, когато детето продължава да живее в дома на попечителя, който е и негов дядо, в случай, че са изпълнени всички изисквания на ЗСПД. За установяване на обстоятелството, че детето продължава да живее в семейството на попечителя Д. Г. компетентната Д. "С. подпомагане" следва да извършва проверки, съобразно разпоредбата на чл. 17, ал. 9 от ППЗСПД.

По изложените съображения, оспорената заповед № 2253/07.07.2010г. на директора на Д. "С. подпомагане" – М. следва да бъде отменена като незаконосъобразна, тъй като е издадена в нарушение на материалноправния закон. Преписката следва да бъде върната на директора на Д. "С. подпомагане" – М., със задължителни указания – след като извърши проверка на изпълнението на изискванията на чл. 7, ал. 1, т.1 – т. 3 ЗСПД и чл. 17, ал. 3 във вр. ал. 8 от ППЗСПД, административният орган да издаде индивидуален административен акт по подадената от Д. А. Г. молба–декларация вх.№ 2253/02.06.2010 г., в 14-дневен срок от връщане на преписката, при спазване на указанията, дадени с мотивите на настоящия съдебен акт.

Водим от горното, Административен съд С.- град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. К. М. заповед № 2253/07.07.2010г. на директора на Д. "С. подпомагане" – М., потвърдена с решение № РД 01-310/27.07.2010 г. на директора на Регионална Д. за С. подпомагане – С. град.

ВРЪЩА преписката като дело на директора на Д. "С. подпомагане" – М., като го задължава, след извършване на проверка изпълнението на изискванията на чл. 7, ал. 1, т.1 – т. 3 ЗСПД и чл. 17, ал. 3 във вр. ал. 8 от ППЗСПД, да издаде индивидуален административен акт по подадената от Д. А. Г. молба–декларация вх.№ 2253/02.06.2010 г., в 14-дневен срок от връщане на преписката след влизане в сила на съдебното решение, при спазване на указанията, дадени с мотивите на настоящото съдебно решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република Б.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: